

Mens vi altsaa hører til de Stater, der først har optaget Tanken om Nedrustning, gaar det imidlertid ikke an, at vi ved vor Lovgivning erklærer, at vi overhovedet ikke vil gøre noget alvorligt for at væge vort Landomraade. Dette bliver efter vor Opfattelse Tilfældet, hvis Flertallets Forslag gennemføres; det er derfor uværdigt og farligt og vil bidrage til at nedsette os blandt de Nationer, vi staar i Forening med indenfor Folkenes Forbund. Ledende Politikere indenfor Forbundet har udtrykkelig betonet, at den enkelte Nation har Pligt til Selvforsvar — selvfølgelig maa det være saaledes. I Beretningen fra Mødet i Genève 1924 udtaler Ordføreren for 1ste Udvalg (*Politik*) (Pag. 56 og 57): „Uden at afvente den Hjælp, som den enkelte Stat er berettiget til at modtage fra det mellemfolkelige Samfund, *kan* og *bør* den straks forsvare sig selv med sine egne Midler. Dens Interesser falder sammen med den almindelige Interesse. Om dette Punkt kan der ikke herske Tvivl“. Ordføreren for 3die Udvalg (*Benes*) udtaler (Side 74 i Beretningen): „Jeg vil gerne tilføje, at de Forpligtelser, jeg hentyder til, er ufuldstændige Forpligtelser i den Forstand, at der ikke er givet Bestemmelser om Tvangsmidler mod den Stat, som ikke *loyalt* og *effektivt* har medvirket til at beskytte Pagten og modsætte sig *enhver Angrebshandling*. *Det bør imidlertid understreges, at en saadan Stat ikke har opfyldt sine Pligter og gør sig skyldig i Krænkelser af paatagne Forpligtelser*“. Hr. Benes tilføjer senere: „Hver Stat afgør selv, hvad den vil gøre, men ikke, *hvad den bør gøre*“. Disse Udtalelser kunde suppleres med mange flere, der alle gaar i samme Retning og tilstrækkelig tydeligt tilkendegiver, at indtager vi en fuldstændig isoleret Holdning, kan en saadan eventuelt faa skæbnesvangre Følger. Ogsaa Førere indenfor det internationale Socialdemokrati (Branting f. Eks.) har bestemt udtalt sig imod, at det enkelte Land her gaar paa egen Haand.

Hverken Regeringens eller Flertallets Forslag, der opstiller et Vagtkorps af ganske ringe Størrelse og yderst svagt udrustet, kan løse nogen som helst Opgave, hvor det gælder Værn om vore Grænser, og Statsmarinen vil ligeledes være utilstrækkelig overfor vort Lands maritime Opgaver. Mandskabet udtages paa en Maade, vi ikke kan billige; det har altid været hævdet fra Venstres Side — ja, indtil for nylig ogsaa fra socialdemokratisk Side —, at saa længe vi skulde have en Hær, maatte den almindelige Værnepligt bevares, saa Rigmandens saavel som Smaamandens Søn havde de samme Pligter overfor Fædrelandet. Dette Princip gaar man bort fra og opstiller et System, hvorefter man for en vis Betaling vil formaa unge Mænd til at gaa ind i Korpset. Vi frygter for, at det vil blive en klassepræget Hær, der kan komme til at rumme alt for mange Elementer, som i urolige Tider er modtagelige for Planer om Omvæltning og Revolution, at der, med andre Ord, kan være